

(20. června hb, Pau, Francie – 3. listopadu 1958, Paříž)

Cabaretiér:

Josef Hozman

Cabaret Cami

Pepe:

Cami -

celým jménem Pierre Louis Adrien Charles Henry Cami. Cabaret to slovo voní jako ret, když zuby svými na zádech zkoumám to, co umí dech a ty mě drbeš, v baretu jen, ne v úpletu, ne v korzetu jen tak, nahá, tak jen na baru natažená žena, drbe mě ve vlasech a já s Tebou беру trumpetu a troubím Cam....Cam? Cam! Cam my Cam nimy, Kam s mimy. Kam my doCabaretníme?

K dokonalosti, protože teď nás čeká opus s názvem:

Dokonalá žena...

Hrají:

Manžel.....Maty Sviták, nebo syčák, nebo myčák, nebo sněhulák? Je to na Vás! jak kdo chcete! Ale pozor, aby Vás Maty nezbouchal.

Dokonalá žena.....Ema Kottomová, Ema má mísu, Ema mele maso, mele pořád, pořád jenom mele, hubou do koupele...., nebo jen houpičkou? Ema, jako dokonalá žena! První dějství : tragické stěhování, scéna představuje byt!

Manžel.....Matyáš Sviták

Dokonalá žena.....Ema Kottomová

Manžel:

To jsem měl báječný nápad, že jsem rozřezal veškerý náš nábytek na malé kousky, jako cvičení trpělivosti. teď nám to umožní vystěhovat se nenápadně před kvartálem. Odnal jsem dnes ráno na několikrát téměř všechnen náš nábytek do nového bytu, kam se stěhuju.

D.žena:

Domovnice si ničeho...?

Manžel:

Nevšimla. Víš dobře, že kousky našeho skládacího nábytku

nejsou větší, než kostky cukru. Snadno se skryjí po kapsách. Domovnice mě viděla vycházet. Netušila, že odnáším v kapsách převlečníku naši postel a stůl z jídelny.

D.žena: Ale uznej, že to není existence! Jsi kus lenocha! Udělal bys lépe, kdybys pracoval, abys mohl platit činži, a ty si místo toho vytahuješ kapsy stěhováním nábytku.

Manžel: Já, a lenoch! Ach, nerouhej se, ženo. Uvědom si, že v každém novém bytě, kde bydlíme, strávím téměř dva a půl měsíce sestavováním našeho kostičkového sektoru. Lenoch! Sotva dám všechn nábytek dohromady, a už musím myslet na rozebírání, abychom se mohli znovu stěhovat! Lenoch!

D.žena: Neplácej tolik a pracuj! Musíš ještě rozebrat 17 625 kousků zrcadlové skříně a 5 452 kousků nočního stolku.

Manžel: Není času nazbyt. (*pomocí kleštiček na cukr rozebírá kousek po kousku zrcadlovou skříň.*) Tak a je to rozebráno.

D.žena: Dobrá. Zabalím zrcadlovou skříň do těchhle starých novin. (Počítá kousky, než udělá balík.) Počet souhlasí. Noční stolek si rozstrkej jako obvykle do kapes svrchníku a jdem.

Manžel. Jdeme. (Jak strká noční stolek do kapes, upadne mu několik kousků.)

D.žena: Seber to, ty nešiko! Má to jedenáct prstů a nic mu to není platný.

Manžel: Nežertuj, má drahá! Je to má chyba, že mě příroda obdařila jedním prstem navíc?

D.žena: Mlč, domýšlivče! Máš sice o prst víc, ale jsi ještě línější, než druzí.

Manžel: Ale...

D.žena: (pohrdavě): Mlč, špendlíková hlavičko!

Manžel: (vyletí) : Špendlíková hlavička! Tahle urážka, a vy to víte, mě může rozlítit na nejvyšší stupeň.

Pepa: Vrhne se na svou ženu, sevře jí nos louskáčkem na ořechy a zavře jí ústa kleštičkami na cukr. Dokonalá žena padá zadušena.

Manžel: Člověk by se nikdy neměl dát unést hněvem.

Pepa: Manžel bere pilu

Manžel: (Přiloží pilu k hlavě, poté Emu posune.)
Pepa: a rozřezává svou ženu
Manžel: (Přiloží pilu k pasu, poté Emu posune)
Pepa: na malé kousky, které zabalí do novin.
Manžel: Teď bude nutné rozptýlit kousky mé ubohé ženy po různých opuštěných čtvrtích. To je klasická metoda. A není nad klasiku. Ach, zapomněl jsem balíček s naší zrcadlovou skříní. Každá maličkost mě úplně vyvede z míry.
Pepa: S balíčkem obsahujícím jeho ženu v pravici a s balíčkem obsahujícím zrcadlovou skřín v levici a s nočním stolkem v podpáždí
opouští byt.
Druhé dějství. Výčitky svědomí. Pustá čtvrť. Je noc.
Manžel: Rozhodil jsem několik kousků mé ubohé ženy do příkopu u hradeb. Vypil jsem už moc alkoholu na kuráž. Tady je výčep, tam se napiju....Pít, jen pít, pořád jen pít. Jdu dom. Dílo je skončeno.
Odebereme se do svého nového bytu. Cítím, jak mě výčitky zaplavují duši a zmrazují srdce.
Pepa: Odchází a v ruce stále třímá balíček a v něm zrcadlovou skřín.
Třetí dějství - sladká družka, scéna představuje nový byt.
Manžel: Tak to je nový byteček. Co nevidět se rozední a já začnu skládat nábytek. V tomhle balíku jsou kousky zrcadlové skříně. Ruka se mi chvěje, temní se mi zrak. Asi jsem moc pil...moc pil. MOC PIL! Má práce se chýlí ke konci. Už jen tři kousky zasadit na místo. Pracuji zcela mechanicky. Nic už nevidím...síla zvyku.. Pil jsem moc. Moc jsem pil. Tak poslední kousek. Zrcadlová skřín je sestavena.
D.žena: Ty musíš být, ale zřízen, když mě pokládáš za zrcadlovou skřín!
Manžel: nebesa! Má žena! Chápu vše! Po zločinu jsem pil na kuráž. A spletl jsem si balíčky. Rozhodil jsem kousky zrcadlové skříně a složil jsem dohromady svou ženu!
D.žena: Cože!?! Ty jsi rozhodil kousky zrcadlové skříně? Ach já to

říkala, že nejsi k ničemu! Ale to už musí být největší pitomec, ze všech lidí a první ze všech opilců, aby rozházel po ulicích zrcadlovou skříň z dubu, imitaci z měkkého dřeva!

Manžel: Ale..

D.žena: Mlč! kdybys nepil, tak se to nestalo a nezměnil jsi balíčky.

Pepa: Hraje hudba! (luskne a stane se)

Na forbíně dívky tančí.

Tyhle vyčpělé manželské vztahy.

Je tady nějaký manželský pár?

Vy? Ó, Odpusťte ale manželství je přežitek.

Je tady někdo single? Zavolejte mi, jste krásná, jste krásný.

Ale my jsme tady pro Vás a vaši potěchu. Pro Vaše výtvarno.

Pro vaše estetično. Vidíte práci kotníků našich dívek?

Tak to bylo ohromující. A nyní? Nyní předvedeme něco,

něco, drobného pro děti. Máte s sebou, nebo alespoň uvnitř

sebe, nebo jen tak po kapsách lehce skladné kapesní dítě?

Nyní Vám dámy a pánové zahrajeme drama pro nejmenší:

O karkulce. Ale teď vidím, že tady něco nehraje, že tady

něco nehraje...Hádanka pro Vás: po skončení této epizody

mi řeknete název. První dějství. Otec. Matka. Tragická

shoda. Nacházíme se uvnitř domu.

Otec Z.K.: Bydlíme v domě, který kdysi obývala slavná Červená karkulka, co ji sežral vlk.

Matka Z.K.: Podivná shoda, naše roztomilá dceruška nosí rozkošnou zelenou čepičku, pro kterou ji všichni říkají Zelená karkulka.

Otec Z.K.: Ještě podivnější shoda je v tom, že babička naší dcerušky bydlí v sousední vesnici, jako kdysi babička Červené karkulky, a cestou k ní se musí jít hlubokým lesem.

Matka Z.K.: Neříká se, že vlk, který sežral Červenou karkulku a její babičku, se stále toulá po lese?

Otec Z.K.: Ano. Všechny tyto shody jsou velmi znepokojivé.

Matka Z.K.: O to znepokojivější, že dnes jsem napekla koláče....

Otec Z.K.: Koláče! to je děsivé. Uhodnu, co bude následovat! Chceš poslat naši dcerušku, Zelenou karkulku, aby babičce zanesla koláče.

Matka Z.K.:Ano, koláče a hrneček smetany.

Otec Z.K.: Hrneček smetany! To je strašlivé! Jaká zvláštní a tragická shoda! však tiše, zelená karkulka se vrací ze školy.

Matka Z.K.:Zajdi se podívat, jak se daří babičce. Zanesesh jí koláče a hrneček smetany.

Zelená k.: Hele, jako Červená karkulka.

Matka Z.K.:Jako Červená karkulka? Mé srdce se naplňuje chmurnou předtuchou. Mohu jí nechat odejít?

Zelená k.: Ničeho se nebojte, drazí rodiče. Zelená karkulka je chytřejší, než byla Červená karkulka. I kdybych našla vlka v babiččině posteli, nebude mě moci sežrat, mám nápad.

Pepa vlk: Druhé dějství.

Zelená k.: Karkulčina lest.

Pepa vlk: Vlk, který kdysi sežral Červenou karkulku, leží v posteli. Když jsem zjistil, že Zelená karkulka jde na návštěvu ke své babičce, zachoval jsem se přesně tak jako v případě Červené karkulky. Pospíšil jsem si, abych byl u babičky dříve. Rychle jsem babičku spolkl a lehl si do její postele. Očekávám Zelenou...

Zelená k.: ...karkulku, která co nevidět...

Pepa vlk: Zaklepe na dveře.

Zelená k.: (Klepe) To jsem já, vaše vnučka Zelená karkulka. nesu Vám koláče a hrneček smetany.

Pepa vlk: Zatáhni za provázek, špehýrka se Ti otevře. Polož koláče a hrneček smetany a pojd' si ke mně lehnout.

Zelená k.: Nebesa! Je to vlk! Poznávám větu, kterou kdysi vyslovil, aby přilákal Červenou karkulku k sobě do postele. Ten bídák už tráví mou nebohou babičku! Ale mě nebude moci sežrat, mám nápad!

Pepa vlk: Pojd'si ke mně lehnout děťátko.

Zelená k.: (lehá si vedle vlka): Už jdu. Ale babičko, jaké to máte velké ruce?

Pepa vlk: To abych Tě mohla lépe obejmout.

Zelená k.: Babičko, jaké to máte dlouhé nohy?

Pepa vlk: To abych mohla lépe běhat, děťátko.

Zelená k.: Babičko, jaké to máte velké uši?

Pepa vlk: To abych Tě lépe slyšela, děťátko.

Zelená k.: Babičko, jaké to máte velké oči?

Pepa vlk: To abych Tě lépe viděla, děťátko. (Stranou.) Připravme se!

Zelená k.: Babičko, jaké to máte dlouhé ruce?

Pepa vlk: (zmaten): Ale to už jsi říkala, děťátko.

Zelená k.: Babičko, jaké to máte dlouhé nohy!

Pepa vlk: Proč opakuješ stále totéž? Podívej se, je přece tolik věcí, na které by ses mohla zeptat. Například: Babičko, jaké to máte velké...

Zelená k.: ...velké uši.

Pepa vlk: Ale ne! ...velké, velké... začíná to na z...

Zelená k.: ...velká záda.

Pepa vlk: Peklo a zatracení! zelená karkulka se mi vysmívá. ne a ne říct: "Babičko, jaké to máte velké zuby?" Já na ni přirozeně nemůžu skočit a zařvat: " To abych tě mohla sežrat!" Ach, kde jsou ty důvěřivé děti, tak snadné k sežrání za našich mladých let.

(muzika hraje.....)

Pepa: Ach, kde jsou ty děti....Už to není co bývalo. Ani Ty děti, už nejsou co bývaly. Jak že se tedy jmenoval tento příběh?

- (odpovědi) Ano, správně Zelená Karkulka!

- (nebo) Špatně, bylo to pro Vás asi dost těžké, že? Tedy Zelená karkulka.

(a pokračuješ vesele dál) Ach ano. Všechno je dnes jinak. Všechno tak staré. Máte krásné oči. Ale co když už ani to plození není, co bývalo? Těžko soudit, když znáte jen přítomnost a minulost je mladičká, jak batolátko. Další příběh je zcela zaměřen na plození. Dámy a pánové právě přichází herectí bohové v podobě DSvPr. se svým temným příběhem.

Kleštěnec z pralesa!

Pepík: První dějství. Návrat průzkumníka.

Pepa: Scéna představuje průzkumníkův byt.

Žena: Očekávám návrat svého manžela. Vrací se dnes z průzkumných cest po pralesích. Ale už slyším dupat boty.... To je on!

JJ: Dobrý den, ženo. Polévka je na stole?

Žena: To je všechno, co mi dokážeš říci po tak dlouhé cestě panenskými pralesy?

JJ: Ach, ty panenské pralesy! Nejsou už vůbec panenské! Kde jsou ty časy, kdy si průzkumník, když chtěl vniknout do panenského pralesa, musel natřít celé tělo vazelínou! Dnes je takový panenský prales úplně veřejný lesík! Všichni cestovatelé tam pronikají bez námahy, ale obezřetný průzkumník si navléká raději anglický nepromokavý plášť, než se tam odváží. Mimochodem, musím Ti šetrně sdělit špatnou zprávu: jsem vykleštěn.

Žena: Vykoštěn?

JJ:: Né, vykleštěn! Když jsem prozkoumával, jeden z těch prokletých panenských pralesů, přihodilo se mi mrzuté dobrodružství. Jedné noci mě ve spánku přepadl houf opic a odvedly mě jako zajatce k svému kmeni. Mezi těmi opicemi se nalézal šimpanz., kterému se podařilo utéci z americké laboratoře na omlazování opičími žlázami podle Voronova. To odporné zvíře v té laboratoři s napodobivým pudem vlastním svému plemeni odkoukalo, jak provádějí chirurgové transplantace žláz. Opičí kmen, který mě zajal, měl za krále velmi starého gorilího samce. Aby navrátil svému vladaři mládí, opičák uprchlý z laboratoře mi odňal pohlavní žlázy a voperoval je obratně gorilímu králi. Po této operaci mě opice propustily na svobodu.

Žena: Nebesa! Co to slyším? Ale ty.... Ty už nemáš?

JJ: Běda...!

Žena: To je strašlivé!

Žena: A o to strašnějši, že tvá mrzutá příhoda nám přiráží, mohu-li takový výraz vůbec ještě použít, dvířka k šťastné budoucnosti, připravuje nás o dědictví po tetě Viktorii!

JJ: Dědictví po tetě Viktorii?

Žena: Ano.... Zemřela za tvé nepřítomnosti a odkazuje nám veškeré své jmění....

JJ: Ó! E. Ó! E. Ó! E. Ó! E. To je radost.

Žena: S podmínkou, že budeme mít alespoň jedno dítě.

JJ: Prokletí.

Žena: Jaký osud. A já Tě čekala, celá rozechvělá touhou, abych vykonala poslední vůli tety Viktorie!

JJ: Pozdě bycha honit. Je nutno jednat! Odjíždím opět okamžitě! Zorganizuji tam dole expedici a probereme panenský prales všemi směry, abychom zajali krále opic!

Žena: Ale jak ho poznáš? Všechny opice jsou stejné!

JJ: Ne, ten byl plešatý, úplně plešatý, poznal bych ho mezi tisícem opic! Sbohem a kéž je mi nebe příznivo, abych opět našel své žlázy.

Cabaretier: Luskne na Pepu. No...Druhé dějství!

Žena: Už jsou tomu dva roky, co se můj manžel honí po pralesích za svými pohlavními žlázami. nemám od něho už žádné zprávy. Dospívám k smutné jistotě, že zahynul na svých nebezpečných pátráních v panenském pralesi. Nedoufajíc více, že ho kdy spatřím, a také abych nabyla dědictví po tetě Viktorii, jsem se vzdala chlípnému proutníkovvi ze Saint - Germainské čtvrti, který mě vytrvale obléhal svými naléhavými dotěrnostmi. Abych měla dítě, které mi přinese dědictví, utlumila jsem v sobě hlas výčitek a přemohla jsem odpor, který chovám k cizoložnému objetí! Šťastný výsledek

odměnil mou strastiplnou oběť a v několika dnech budu matkou. Ale co to slyším.... Boty dupou po schodech... Nebesa! Můj manžel! Jsem ztracena!

JJ: Vracím se s prázdnou!

Hrom a peklo! Co to vidím? Ach bídnic!

Žena: Slitování! Myslela jsem, že jsi mrtev! A kvůli dědictví po tetě Viktorii...

JJ: Sis dala udělat dítě? Zatímco já jsem marně pobíhal panenským pralesem, abych našel své pohlavní žlázy, paničce bylo pohodlnější...

Žena: Ó, přísahám Ti, že jsem se nevdala z lásky! Ten jenž posloužil, aniž to tušil, mým skrytým záměrům, není mladý, ani krásný!

JJ: Co na tom! Dítě, které se narodí, bude plodem cizoložství!

Žena: Ale... dědictví...

JJ: Nestojím o ně za tu cenu! Nestojím o peníze pokálené zneuctěním! Prohlásím pravdu! Ale nejdříve planu pomstou ztrestat vašeho spoluviníka! Jeho jméno? Povolání? Bydliště? Státní příslušnost?

Žena: Ale...já...já nemohu....já..

JJ: Jméno? Povolání? Bydliště?

Žena: Je to...Chlípny proutník ze Saint Germainské čtvrti!

JJ: Sbohem, paní! Jdu pomstít svou čest!

Cabaretiér: Třetí

Mája: Dějství

Cabaretiér: Čest

Mája: je

Spolu: Zachráněna

Mája: Scéna představuje salon Chlípnyho proutníka ze Saint - Germainské čtvrti.

Kápo: Co je to za rámus u mého vznešeného příbytku?

Mája: Pane... je to průzkumník...který

Kápo: Manžel!

JJ: Pane, rád bych si s vámi promluvil pár slov mezi čtyřma očima.!

Kápo: Nechte nás o samotě, Lauflere!

JJ: Tušíte příčinu mé návštěvy?

Kápo: Pane, jsem šlechtic a jsem Vám plně k službám.

JJ: Zabiju Vás!

Kápo: To je vaše právo, začněte tedy!

JJ: Ano, ale nejprve Vám chci odhalit něco, počem Vám spadne hřebínek! Má žena se Vám vzdala z čistě sobeckého zájmu.

Mája: (Cabaretiérovi) - Vypravuje chlípnému proutníkovi své dobrodružství u opic a historii dědictví tety Viktorie.

JJ: Teď znátetajemství chování mé ženy. Neučinila to zajisté ani pro váš vzhled, ani pro vaše mládí, neboť čím více se na Vás dívám, tím více se ptám, jak jste mi mohl nasadit parohy, vy ubohý svrasklý Adonisi!

Kápo: Ach! Promiňte pane! Nechme toho! Nedovolím Vám, abyste pochyboval o mé mužnosti. Však mě taky stála dost peněz, abych na ni mohl být hrdý.

JJ: Co tím chcete říct?

Kápo: Chci říci, že jsem zaplatil velmi draho za operaci právě opačnou, než které Vás podrobily právě opice.

JJ: Jakže? Transplantovali vám žlázy z gorily?

Kápo: Ano, a vycpaná opice, kterou můžete spatřit támhle na podstavci, když se otočíte, je ono zvíře, které seslala sama prozřetelnost a jemuž vděčím za omlazení své mužnosti.

JJ: Nebesa! Ale já se nemýlím!... To je jistě on. Poznávám ho podle jeho dokonalé plešatosti. To je Král opic! To je lupič mých žláz!

Kápo: Je to možné?

JJ: Ano, je to on! Není o tom pochyb!... Ó, ale pak....když máte jeho žlázy....totiž moje žlázy... To znamená, že nemám parohy... a dítě je tedy moje! Ano moje!...

Kápo: Zřejmě... snad..

JJ: Tady není žádné “snad”! Cizoložství neexistuje! Čest je záchráněna! A já se budu moci ujmout bez uzardění dědictví po tetě Viktorii!... Ale... abych nezapomněl!... Musíte mi vrátit mé žlázy, pane! Chci své pohlavní žlázy! Vraťte mi mé žlázy! Nevyjdu odtud, dokud nedostanu zpět své žlázy!

Kápo: Zbytečně křičíte, pane. Jsem čestný muž. Do týdne dostanete své žlázy zpět. A co do týdne, vezměte si je hned! Lauflere messer...šmik...ááááá. (*Podává Průzkumníkovi Pytlík čehosi od krve, JJ se vítězoslavně pochlubí zkrvaveným pytlíkem obecenstvu, Laflér obkládá kapištovi buřtíka, pak začne honit s nožem pobíhajícího psa se slovy.*)

Laflér: Tys už měl štěnat dost. Nemůžu svého pána, označeného v tomto příběhu, jako “Chlípny proutník”, bez žláz.
(*Pes uteče, Laflér se s nožem otáčí do publika:*)

Nenašel bych tu nějakého dobrovolníka?

Pepa: Tak dost. Beru to na sebe! Kdo chcete abych se obětoval pro Kapišta? Zvedněte ruku? Kdo chcete, aby mi žlázy zůstaly na svém místě? Zvedněte ruku.

(*Pepíku spočítáš hlasy, když bude víc těch co Ti chtějí uříznout koule, řekneš:*)

Jste morbidní odporní lidé, dno, bažina. Jdu učinit, co jsem slíbil.

(*Předáš Máje klobouk kabaretiéra. Šmikneš a předáš Kapištovi pytlíček s čímsi krvavým. A nebo, když bude víc těch co nechtějí, abys sis ušmikl gule, sprdneš je slovy:*)

Jste odporní a necitliví, já přeci nemůžu nechat postavu označenou jako Chlípny proutník bez žláz a vy to rozhodnutí necháváte na mě? Jste zlí! (*Předáš Máje klobouk kabaretiéra. Šmikneš a předáš Kapištovi pytlíček s čímsi krvavým. Zalezeš a připravuješ se na další výstup.*)

Mája: Dámy a pánové. Než se Kabaretiér Pepi vzpamatuje a přijme

svoji impotenci, budu Vás dalším večerem provázet já!
Něžná eM, drsná eM, eMča zasněná, materialistická EM,
bohyně Mája. To co uvidíte za okamžik, se dotýká všech
hranic lidského uvažování. Skutečný příběh, který dokáže
napsat jen matka příroda a já, tedy za pomoci kouzla
vynikající režie. Ano tento kousek jsem režírovala. Než
vystoupí Bár a Katy. Zpomalím svůj výstup, vlhkým, až
zasněným pohledem se podívám do universa horizontu,
diváci v napětí sledují každíčký pohyb, dvakrát mrknu,
pootevřu něžně rty, až všichni v sále polknou očekáváním.
Neboť všichni už v tuto chvíli víme, že nás čekají dva příběhy
o lásce. Příběh první: Noci orgií v Nesleské věži!

Smilorad: Zajdu si do krčmy. U nakadeřeného Utopence, stojící na
břehu Seiny. Vida, koho to vidím. Můj přítel Kejklíř
Notredamský.

Kejklíř: Ano, já a na mizině, zoufalý.

Smilorad: Copak?

Kejklíř: Ukradli mi kuličky svěceného jmelí, s kterým jsem žongloval
před Notre-Damem. Nejsa dost bohatý, abych si koupil jiné
kuličky, nezbyvá mi teď, než abych balancoval z bláta do
louže a z deště pod okap. Ale takovou práci obecenstvo
neocení, chodí kolem mne lhostejně a nehodí mi ani troník.

Smilorad: Také jsem se stal obětí hanebné krádeže. Nedávno mi
ukradli mou nádhernou sbírku učených hlemýžďů.

Kejklíř: Jakže! Těch nádherných hlemýžďů, které jsi ukazoval na
poutích? Cvičení hlemýždi, kteří vytvářeli všechna písmena
abecedy řadíce se jeden vedle druhého na černé desce?

Smilorad: Ano, všichni moji hlavonozí měkkýši mi byli ukradeni. Od té
chvíle tonu v nouzi. Napijme se, abychom zapomněli.

Kejklíř: Pijme!

Smilorad: Podívej, Neslezská věž je dnes večer rudá, rudá jako krev.

Kejklíř: Jako krev, která teče každého večera v jejích silných zdech.

Smilorad: Vykládá se, že královna Markéta Burgundská a její dvě

sestry, Johana a Blanka, lákají do věže každou noc krásné mladíky.

Kejklíř: Ano, ale nikdy se žádný z nich nevrátil.

Smilorad: Podstoupil bych rád všechna nebezpečí světa, abych mohl strávit jedinou noc v její věži!

Mája: Mohu uspokojit vaši touhu. Chce-li nás Váš přítel Kejklíř Notredamský doprovodit, zavedu Vás do Nesleské věže.

Smilorad: Přijímám. Jdeš s sebou kamaráde?

Mája: Jen pojd'te: Čím víc bláznů, tím větší legrace!

Kejklíř: Budiž! Se Smiloradem Odvahou se nebojím ničeho. Najde si vždycky cestu, jak se dostat z úzkých.

Mája: Pojd'me. Můj člun je přivázán u břehu. Pojd'te.

Smilorad: (Připíjí) Na vaše lásky.

Mája: A teď...

Kejklíř: A teď...(Sáhne Máje na prso. Ta se zarazí. Ale neodtahne ruku...)

Smilorad: Do Nesleské věže!

Mája: Druhý obraz. Orgie ve věži. Scéna představuje Síň orgií v Nesleské věži, Toto dějství bylo cenzurou zakázáno, pro svůj příliš chlípny dialog. Oplzlé repliky a gesta i zvuky, to vše bylo nahrazeno tečkami. Tečky se v divadle obtížně inscenují, přesto jsme se jaksí pokusili tuto lechtivou část hry inscenovat. Posud'te sami.

Markéta: Hlasem zrůzněným a rozechvělým vášní: Tečka, tečka,tečka,

tečka tečka. Nohy se roz :Tečka, tečka, tečka.

Smilorad: Hlasem vášnivým, jímž však prorážejí tóny krutosti, až do morku kostí: Tečka, tečka, tečka, tečka. Pohyb pánve zrychlu: tečka, tečka, tečka, tečka!

Johanka a Blanka: Tečka, tečka, tečka....

Kejklíř: Orgie....Tečka, tečka, tečka. Pokračuje, tečka tečka tečka, tečka. Dlouho, až hluboko do noci tečka

Mája: Třetí obraz. POO. Po orgii.

Smilorad: Markéta Burgundská a její dvě sestry nás opustily. Jaká to nezapomenutelná chvíle pro ubohého pouťového šaška

Kejklíř: To mrtvolné ticho mi nevěstí nic dobrého.

Smilorad: Zlověstné šplouchání Sény.

Kejklíř: Někdo přichází.

Mája: Pojdte, vyvedu Vás z věže.

Smilorad: Pojdme.

Mája: To je Váš konec. Mačkám s ďábelským úsměvem knoflík. Knoflík nevidím. Zmačknu tenhle.(U košile)

Kejklíř: NebesaPodlaha pod námi mizí. padáme do hladomorny.

Mája: Padají do hladomorny...(ďábelský smích)

Ponocný: Odbila půlnoční hodina! Chval každý duch hospodina! Kdož spíte, spěte v pokoji! Kdo bdí, za mrtvé modlete se!

Mája: Obraz čtvrtý: Burgunští hlemýždi, jsme v Hladomorně.

Smilorad: Spadli jsme...

Kejklíř: do...

Mája: hladomorny.

Kejklíř: Tma jako v hrobě, nic tu nelze rozeznat. nevidím ani, zda jsem dopadl v sedě, nebo vstoje.

Smilorad: Ó, mám nápad! Nastav tvář na dosah mé pěsti. Bác zasadím ti přesně mířenou ránu do plného obličeje.

Kejklíř: Au! Dělal jsem se mi jiskry před očima!

Smilorad: Znamenitě. Zachyť rychle některou z těch jiskérek, rozfoukej ji, a budeme mít světlo.

Kejklíř: Báječný nápad. Teď vidíme jasně kolem sebe.

Smilorad: Ó, podívej! Jsme obklopeni hlemýždi!

Kejklíř: Četné lidské kostry pokrývají hlediště-část hladomorny. Mám dojem, že se ty kostry na nás dívají. Chápu vše. Neblahá Markéta předhazuje své milence burgundským hlemýžďům, aby je sežrali. Jsme ztraceni! Blíží se k nám slintající blahem.

Smilorad: Připomínají mi hlemýždě, které mi ukradli. Ale opravdu se nemylím! Toť on! Poznávám ho! Toť Achilles!

Kejklíř: Achilles?

Smilorad: Ano, to bylo jméno mého nejinteligentnějšího hlemýždě. Ach ano, není o tom pochyb! Upírá na mne své výmluvné oči. Jeho růžky se radostně chvějí! Poznal mě! Ale pak jsou to snad moji bývalí chovanci! Jste to vy, drazí přátelé? Jste to vy, drazí hlavonozí měkkýši?

Kejklíč: Pohleď! Všichni hlemýždi lezou po zdi hladomorny. Rozmísťují se jeden vedle druhého a tvoří písmena. Je to jasné, jsou to tvoji učení hlemýždi!

Smilorad: Ano jsou to oni. Přečti tu větu, kterou utvořili, když se tak pěkně seskupili.

Kejklíč: TO JSME MY!

Smilorad: Čačtí hlemýždi, poznávám Vás!

Kejklíč: Tiše. Slyším v dálce hlas ponocného.

Ponocný: Druhá hodina.....odbila.....Nebo šest?

Smilorad: Uhádl jsem hodinu. Něco mezi druhou a šestou. Neztrácejme čas. Padáme odsud.

Kejklíč: Vypadnout? A jak?

Smilorad: Vikýřem, co je nad Seinou!

Kejklíč: Ale ten vikýř je sedm stop vysoko. Nikdy k němu nedosáhneme.

Smilorad: Dosáhneme. Přiměju své bývalé chovance, aby předvedli cvik, který u publika vždy budil údiv.

Kejklíč: Jaký cvik?

Smilorad: Schodiště šneků! A teď přáteli stačí jen vystoupat k vikýři, skočit do Seiny a zachránit se plaváním.

Pepa: Je sedmá hodina ranní, sedm hodin poštou ranní, nebo čtvrt? Kdo spíte spěte v pokoji, kdo bdíte modlete se za mrkve, za mrtvé. škyt.

Mája: Kam chvátáš? Do rána je daleko.
To nebyl skřivan, kdo Tě polekal,
to zpíval slavík, věř mi, každou noc
je ho tu slyšet z granátovníku.
Miláčku, to byl slavík, opravdu.

- Pepa: Ne, byl to skřivan, posel svítání.
jenom se podívej tam na východ,
jak závistivě blednou oblaka.
Když nemám zemřít, musím odejít.
- Mája: Ne, tamto světlo není svítání.
To slunce vydechnulo meteor,
aby Ti svítil cestou do Mantovy.
Tak ještě zůstaň, proč bys pospíchal?
- Pepa: Ať mě tu najdou, ať mě popraví.
Chci s tebou zůstat, nechce se mi jít:
přijď milá smrti! Můžeš si mě vzít. -
Povídej něco. Ještě není den.
- Mája: Už je, už je, jdi, nezdržuj se, běž!
To zpívá skřivan, a jak falešně,
skřípe to, vrže, rve to za vlasy.
Jdi, svítá, svítá, máš nejvyšší čas.
- Pepa: To světu svítá a stmívá se v nás.
(Ozve se znělka z kalendária.)
Tak už Vám svitlo o jaký úryvek šlo?
Dámy a pánové! Nejen velký Šejkstpír se zabýval osudem
velké lásky. Pro Vaši pozornost jsme secvičili tragedii:
Syn Romeův a dítě nenávisti. Dějství první : Rodová
nenávist.
- Kapulet: Bez výsledku se pídím v archivech mé urozené rodiny.
Nemohu nalézt původ staleté nenávisti Kapuletů k
Montekům a naopak, Monteků ke Kapuletům!
- Tajemník: Právě jsem prolistoval poslední pergamen. Nenalezl jsem
nic.
- Kapulet: Co dělat. Přesto bych rád poznal původ své zběsilé nenávisti
k Montekům. Však hle, má dcera Julie vchází do pracovny.

Julie: Otče, přicházím vám svěřit tajemství své duše. Miluji Romea, syna Montekova. Romeo mě miluje. Požehnejte nám.

Kapulet: Očistec! Ty, a vzít si syna mého dědičného nepřítele! Ať mé oči vystoupí z důlků, dám-li někdy souhlas k takovému sňatku. Domluvil jsem.

Pepa: Druhé dějství - Narkotikum.(Přestavba)

Romeo: Nacházím se před domem Juliiným. Skříň je přivázána k balkonu. To je znamení. Mohu vyšplhat nahoru. No mohu...

Julie: Drahý Romeo, otec odmítá dát souhlas z důvodů rodové nenávisti.

Romeo: Naši jsou taky neoblomní. Staletá nenávist, je příčinou našeho neštěstí.

Julie: nezbyvá nám, než zemřít.

Romeo: Ne, drahá Julie, požádal jsem o radu poustevníka. Dal mi narkotikum, které sám připravil.

Julie: Nerozumím!

Romeo: Porozumíš. Po vypití tohoto narkotika, budeme se jeviti mrtvými usneme na šedesát let. Až se probudíme, zloba našich rodičů bude bezpochyby utišena. Budeme se moci bezstarosti milovat.

Julie: Ale drahý Romeo, počítám-li dobře; jestliže je nám dnes osmnáct let, budeme, až se probudíme, staří sedmdesát osm let.

Romeo: Nikoli. Toto tajemné narkotikum uchovává mládí! Probudíme se po šedesáti letech takoví, jací jsme dnes.

Julie: To je báječné. Pijme. Ale položme nejprve na krb tento dopis,

ve kterém žádáme, abychom byli pohřbeni společně.

Pijme!

Romeo: Pijme! (Pijí a usnou)

Mája: Třetí dějství láska.

Pepa: Po šedesáti letech láska.

Romeo: Všechno dobře dopadlo. Prospali jsme šedesát let pod

vlivem narkotika.

Julie: Jsme mladí a krásní jako v den naší předstírané smrti.

Romeo: Můžeme se svobodně milovat. Všichni naši příbuzní jsou již dávno mrtví. Montekové a kapuleti se vyvraždili do posledního. Jsme jedinými potomky těchto zneprátených rodin.

Julie: Nikoli jedinými, drahý Romeo, neboť zakrátko budu matkou.

Romeo: Matkou?

Julie: Ano, zapomněla jsem Tě na to upozornit. ještě než jsme požili narkotika, byla jsem již tvou zásluhou těhotná.

Romeo: To je nesmyslné! Ale pak jsi těhotná již šedesát let.

Julie: Ano. V bezvědomí jsem nemohla přivést dítě na svět.

Romeo: To je pravda. Přece jsi spala. Neztrácejme čas, běžím pro lékaře.

Porod...

Štěpán: Táta, máma, báb, máma mele maso, voe, voe, voe, Industrializace. Bud' te proklet, otče! Matka mi při porodu vylíčila tu událost s narkotikem. Díky vašemu ztřeštěnému nápadu jsem uvadal, smuten a opuštěn, v temném ústraní, aniž jsem mohl prožít svůj život. Kvůli vaší sobecké lásce jsem přišel na svět ve věku, kdy se člověk chystá z něho odejít. A je nejvyšší ironií, že vypadám jako dědeček svých vlastních rodičů.

Romeo: Odpusť synu, odpusť.

Štěpán: Neodpustím. Bud' te proklet! Nemohl jsem se normálně vyvíjet, když jsem byl po šedesát let stlačen v matčině lůně. Jen vrásky na mém čele se rok za rokem prohlubovaly.

Pouze má brada rostla a bělela. Bud' te proklet za příkoří, které působíte šedesátiletému starci, když se vidí v dupačkách a s plenou.

Romeo: Miluji Tě přese všechno. Jsi má krev, krev Monteků.

Štěpán: Monteků?! On řekl Monteků?! Planu hněvem již při tom samotném jméně. Cítím neodolatelnou touhu po vraždě. Zabít. Zabít. Pryč s Monteky.

Romeo: Synu, tys mě zabil! Zemřu v několika minutách.
Julie: Nebesa! Co se děje?
Romeo: Umírám, drahá Julie Kapuletová.
Štěpán: Kapuletová? Slyšel jsem dobře? Zvuk toho jména působí, že hořím hněvem! Zabít! Zabít Pryč s Kapulety! (Uškrť Julii)
Julie: Umírám. Ro me o...
Romeo: Ju li e...
Mája: Co jste to učinil ošklivý chlapče?
Štěpán: To je strašlivé! Zápasí ve mně krev Monteků s krví Kapuletů. Pryč s Kapulety! Pryč s Monteky! Smrt Kapuletům! Smrt Montekům! (umírá)
Mája: Osude!
Pepa: Neblahý osude!

Všichni se zdvihají, ostatní přibíhají, závěrečný Kan, kan, samozřejmě všichni nazí...:-)....

-konec-

